

siiddame ja kele piin. Agga nõnda olli sel ajal kattoligi-usku rahwa palwetega luggu. Rahwas olli rummal, preestrid rummalad; agga piiskopid ja teised suuremad kogguduste üllewatajad, kui wahhest ka suggu targemad ollid, siiski need jälle ollid ennamiiste holetumad rahwa hingete pärrast. Pealegi ollid saggedaste isse weel rummalamad kui teised, et mõnni ei mõistnud luggeda egga kirjutada. Tahtis siis kegi nagu suuremat pühbitsust kätte sada, noh siis jättis omma suggufelsti, omma amneti ja muud mahha ja sai mungaks, arwates selle läbbi mõne sammu eddasi jõudma taewa reddeli peal. Agga munkade ellu olli wahhest hõpis kurri ellu, sest munga kuub sai küll ihhu peale, agga wanna Adam jäi munga rindu. Tõeste, Jõsanda winamäggi olli sel ajal hirmsaste ärra häiwitatud!

Agga siiski ei olnud selle pimmedussega Jõsanda rahwas weel mitte ärra lõppenud; weel olli neid, kes tedda nõudsid, kes kõigest siiddamest armu iggatsefid ja Jummalala järrel kulafid ja kellele ta surest heldussest omma tõe-walgust andis leida. Inimesse siidda ei wõi ju egga tohhi rahhul olla enne, kui õiget rahhu leiab Jummalala jures.

Nõnda se siis tulli, et sel ajal ümberkaudu

Prantsusse ja Italia maal küllades ja linnades rahwas, isse ärranis waesed ja maddalad, hakkasid seltsidesse kokku heitma selle nõunga, et ühheskoos saaksid omma hinged toita; sest kirikus jäiwad nende siiddamed Roma-usku tühja kombete pärrast ka tühjaks. Müüid tullid kokku ja issekestis kõnneledes ja luggedes püüdsid parremat teed leida. Et naad nõnda saggedaste otskohhe tõe tele ei saanud, et mõnda hakkasid uskuma, mis ewangeliumi selget õppetust mõda tössi ei olle, se juhtus ka sekka, nagu neist loeme, et mittu põlgasid ristimisse ja altari sakramendi ärra. Agga kes tohhib neid kohhe hukka mõista? Egga neil olnud õpetajaid, ja mis weel willetsam, ei neil olnud Pühha Kirja. Walle mõtlemisfed tullid neile rummalussest, mitte et kurja nõunga neist olleksid kiini piddanud parremat tundes. Agga muidu olli nende õppetus ja usk ennamiiste sula tössi ja õige: nende pea-õppetus ja üllem murre olli, et kes risti-innimesseks enast nimmetab, peab pattust pörama, maailma ja temma himmu ärra salgama, lapsi kombel Jeesusse Kristusse siisse uskuma, pühhaste ellama. Nõnda püüdsid isse tehha, et waentassedki neile piddid head tunnistust andma, isseärranis kui taggakuusamisse ajal näggid, kuid naad hea me-